

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 383/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Sžf 8/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2014 faxom a 29. apríla 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Sžf 8/2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že riaditeľ Daňového úradu Košice V (ďalej len „daňový úrad“) poveril 11. apríla 2005 výkonom daňovej kontroly u sťažovateľa, ktorého správcom dane bol daňový úrad, zamestnankyne Daňového úradu Prešov I (ďalej len „iný daňový úrad“). Daňová kontrola týkajúca sa dane z pridanej hodnoty mala začať 16. mája 2005.

Sťažovateľ v zázname spísanom pri výkone daňovej kontroly zamestnankyňami iného daňového úradu namietal účasť zamestnancov mieste nepríslušného správcu dane. Podaním z 30. mája 2005 namietal na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) prekročenie právomoci riaditeľa daňového úradu spočívajúce v tom, že výkonom daňovej kontroly poveril pracovníčky, ktoré nepracujú na miestne príslušnom daňovom úrade. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 nevyhovelo. Žaloba sťažovateľa proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva bola rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 S 54/2005 z 22. februára 2006 zamietnutá, pričom následným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006 z 27. septembra 2006 bol prvostupňový rozsudok potvrdený.

Nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 na základe sťažnosti podanej sťažovateľom bolo vyslovené porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006, rozsudok z 27. septembra 2006 bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Na základe vykonávanej daňovej kontroly bolo sťažovateľovi vydaných 13 platobných výmerov, ktorými sa mu určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia, ktoré boli predmetom vykonávanej kontroly. Na základe opravných prostriedkov podaných sťažovateľom bolo 8 týchto platobných výmerov, resp. odvolacích rozhodnutí zrušených. Ďalších 5 platobných výmerov zrušených nebolo. Sťažovateľ potom, ako mu bol doručený nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08, podal vo všetkých 13 veciach žiadosť o obnovu konania. Napokon sa predmetom konania o povolenie obnovy stalo 5 platobných výmerov.

Sťažovateľ 27. mája 2010 podal žiadosť o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/12658-77384/2007/992517-r z 12. októbra 2007. Týmto rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru daňového úradu sp. zn. 709/230/36925/06/ZIM z 3. novembra 2006, ktorým bol určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za august 2001 v sume 42 136 Sk (1 398,66 €). Rozhodnutím daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/126626-126492/2010/992517-r z 13. decembra 2010 v spojení s rozhodnutím Ministerstva financií

Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. k. MF/10118/2011-71 zo 7. marca 2011 bola žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania zamietnutá. Proti rozhodnutiu ministerstva o nepovolení obnovy konania podal sťažovateľ žalobu, pričom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 96/2011-98 z 18. septembra 2012 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 8/2013 z 29. januára 2014 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Rozsudok najvyššieho súdu bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený 28. februára 2014. Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Podľa názoru najvyššieho súdu nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 nie je takou skutočnosťou, alebo dôkazom, ktorý by mohol mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a ktorý sa nemohol v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že nález ústavného súdu považuje za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry ústavného súdu.

Podľa presvedčenia sťažovateľa vyložil najvyšší súd podmienky prípustnosti obnovy konania krajne arbitrárne a protiústavne, keď dospel k záveru, že nález ústavného súdu riešiaci porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou dôvod na obnovu konania, lebo skutočnosť, že ústavný súd posúdil právnu otázku, ktorú krajský súd posúdil v inej veci inak, nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, ktorými sú existencia tejto skutočnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a priamy právny dopad, ktorý by doteraz nepoužitá skutková okolnosť alebo dôkaz mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Pravda je podľa sťažovateľa taká, že skutočnosť, na základe ktorej sa povolenia obnovy domáhal, nastala predtým, ako bolo rozhodnuté o žiadosti o obnovu konania, lebo nezákonnosť kontroly existovala už v čase jej vykonávania a len vedomosť o nej získal sťažovateľ až z nálezu ústavného súdu. Nezákonnosť kontroly je pritom z nálezu ústavného súdu zrejmá. Práve nezákonnosť daňovej kontroly bola skutočnosťou, ktorá nastala poverením zamestnancov miestne nepríslušného správcu dane výkonom daňovej kontroly u sťažovateľa bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. Sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel potom, ako mu bol prostredníctvom právnej zástupkyne 5. marca 2010 doručený nález ústavného súdu. Neobstojí ani názor najvyššieho súdu, podľa ktorého nález ústavného súdu rieši

porovnateľný právny prípad v inom konaní, pretože nálezom bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľa nezákonným zložením kontrolnej skupiny poverenej vykonaním daňovej kontroly, ktorá predchádzala vydaniu obnovou konania napadnutého platobného výmeru. Preto ústavný súd neriešil porovnateľný právny prípad, ale priamo vec sťažovateľa týkajúcu sa zákonnosti daňovej kontroly predchádzajúcej vydaniu platobného výmeru. Hoci správca dane založil platobný výmer na určení dane podľa pomôcok, nemožno jeho postup akceptovať, lebo určiť daň podľa pomôcok možno iba vtedy, keď daňový subjekt nesplní svoje povinnosti pri dokazovaní. Za situácie, keď bola u sťažovateľa vykonávaná daňová kontrola nezákonne, nebolo možné pričítať na jeho vrub nemožnosť určenia dane dokazovaním.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Sžf 8/2013 s tým, aby bol rozsudok z 29. januára 2014 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

Z doplnenia sťažnosti z 22. mája 2014 doručeného ústavnému súdu faxom toho istého dňa (podaného na základe výzvy ústavného súdu) vyplýva, že o námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 smerujúcej proti postupu zamestnanca správcu dane – riaditeľa daňového úradu – nebolo dosiaľ rozhodnuté. Potom, ako o uvedenej námietke rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím z 27. júna 2005, žaloba sťažovateľa bola všeobecnými súdmi zamietnutá, nálezom ústavného súdu bol rozsudok najvyššieho súdu zrušený, ďalším rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 bolo rozhodnutie daňového riaditeľstva zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, dosiaľ nedošlo k vydaniu nového rozhodnutia o námietke sťažovateľa z 30. mája 2005. Daňové riaditeľstvo totiž svojimi prípismi z 1. februára 2011 a 13. apríla 2011 sťažovateľovi oznámilo, že neboli splnené zákonné podmienky na podanie námietky, a preto nie je potrebné o nej rozhodnúť rozhodnutím. Tento stav pretrváva až dosiaľ a právny nástupca daňového riaditeľstva Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky o námietke nerozhodlo.

II.

Z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 vyplýva, že ním bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, pričom zároveň bol zrušený rozsudok najvyššieho súdu z 27. septembra 2006 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru ústavného súdu ak účastník konania spochybní nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu, ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad zákonom predpísaný. To znamená, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov musí byť rozhodnuté, pričom nie je možné tento postup obísť tak, že bez rozhodnutia o námietke sa dotknutí zamestnanci orgánu verejnej správy fakticky vylúčia z konania a nahradia sa zamestnancami iného orgánu verejnej správy podriadeného tomu istému vyššiemu orgánu verejnej správy, a to bez zmeny miestnej príslušnosti orgánu verejnej správy.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 vyplýva, že ním bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 S 54/2005-37 z 22. februára 2006 tak, že rozhodnutie daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 sa zrušuje a vec sa vracia daňovému riaditeľstvu na nové konanie a rozhodnutie. Vychádzajúc zo záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v jeho náleze č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009, treba podľa názoru najvyššieho súdu po skutkovej stránke spoľahlivo zistiť a posúdiť, či sťažovateľ naozaj uplatnil námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom daňového úradu, lebo iba v takomto prípade platia smerodajné právne závery vyslovené ústavným súdom.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 vyplýva, že ním bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená sťažnosť podaná sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010. Podľa názoru ústavného súdu potom, ako najvyšší súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že rozhodnutie daňového riaditeľstva z 26. júna 2005 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, bude mať sťažovateľ opätovne možnosť svoje námietky v novom konaní vedenom daňovým riaditeľstvom uplatňovať. Skutočnosť, že sa sťažovateľ so skutkovým

hodnotením a následným právnym názorom nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru.

Z prípisu daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/2097/10577/2011 z 1. februára 2011 adresovaného sťažovateľovi v súvislosti s konaním o jeho námietke proti postupu zamestnanca správcu dane z 1. júna 2005 (správne má byť 30. mája 2005, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ nepodal námietky proti všetkým zamestnancom daňového úradu. Podal totiž námietky iba proti zamestnancom povereným vykonaním kontrol a proti riaditeľovi daňového úradu. Podľa názoru daňového riaditeľstva neboli vôbec splnené podmienky na podanie tvrdenej námietky, a preto nie je ani potrebné rozhodnúť o nich formou rozhodnutia.

Z prípisu daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/2097/44718/2011 z 13. apríla 2011 adresovaného sťažovateľovi v reakcii na jeho námietku z 21. marca 2011 týkajúcu sa priet'ahov v konaní pri vybavení jeho námietky z 30. mája 2005 vyplýva, že sťažovateľ dostal odpoveď už prípisom z 1. februára 2011, pričom na dôvodoch a právnej argumentácii tam uvedenej daňové riaditeľstvo trvá, preto nedošlo k priet'ahom v konaní.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 8/2013 z 29. januára 2014 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 3 S 96/2011-98 z 18. septembra 2012. Uvedeným rozsudkom krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia ministerstva, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie daňového riaditeľstva o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/12658-77384/2007/992517-r z 12. októbra 2007 potvrdzujúcim platobný výmer daňového úradu sp. zn. 709/230/36928/06/Zim z 3. novembra 2006 o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2001 v sume 42 136 Sk. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom daňového úradu pred začatím daňových kontrol a ani po ich začatí nikdy nepodal, a preto ani neprichádzalo do úvahy o nich rozhodovať. Námietku zaujatosti podal totiž iba proti zamestnancom povereným vykonaním daňových kontrol a proti riaditeľovi daňového úradu. O týchto námietkach bolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Keďže námietka zaujatosti proti všetkým zamestnancom daňového úradu nebola podaná, nebol daný ani formálny

dôvod na zmenu miestnej príslušnosti tak, ako to predpokladá právny názor ústavného súdu. Riaditeľ daňového úradu požiadal daňové riaditeľstvo, aby vykonaním kontroly u sťažovateľa boli poverení zamestnanci organizačne začlenení na inom daňovom úrade. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 nevyplýva, že by bol takýto postup vyhodnotený ako nezákonný.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto

možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je argument, podľa ktorého iba po právoplatnosti rozhodnutí správnych orgánov o určení daňového nedoplatku získal sťažovateľ dôkaz o tom, že daňová kontrola, ktorá určení daňového nedoplatku predchádzala, sa uskutočnila protiprávnym spôsobom, keď ju vykonávali zamestnanci iného daňového úradu, a to bez toho, aby zákonným postupom na základe námietky zaujatosti sťažovateľa boli zamestnanci daňového úradu z vykonávania daňovej kontroly vylúčení. Týmto dôkazom bol nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. marca 2010. Práve na základe tohto nálezu trvá sťažovateľ na tom, že jeho žiadosť o povolenie obnovy konania bola dôvodná.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým po skutkovej stránke konštatovať, že potom, ako sťažovateľ 30. mája 2005 podal námietku proti postupu zamestnanca daňového úradu, a potom, ako tejto jeho námietke nebolo vyhovené ani v správnom konaní, ale ani

v rámci následného preskúmania rozhodnutia správneho orgánu všeobecným súdom, už citovaným nálezom ústavného súdu bol vyslovený záväzný právny názor, podľa ktorého zákonný postup predpokladá, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu musí byť najprv rozhodnuté a len potom (v prípade vylúčenia všetkých zamestnancov) prichádza do úvahy, aby konal iný daňový úrad. Po tomto náleze ústavného súdu opätovne vo veci konal najvyšší súd, ktorý v rozsudku sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 vyslovil názor, podľa ktorého treba najprv zo skutkového hľadiska bezpečne zistiť, či sťažovateľ naozaj námietku zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu uplatnil, lebo iba po preukázaní tejto skutočnosti možno aplikovať záväzný právny názor vyslovený ústavným súdom. Na účely potrebných skutkových zistení bolo rozhodnutie daňového riaditeľstva potvrdzujúce nevyhovenie námietke sťažovateľa zrušené a vec bola vrátená daňovému riaditeľstvu na ďalšie konanie. Ako to vyplýva z prípisov daňového riaditeľstva z 1. februára 2011 a z 13. apríla 2011, po vrátení veci najvyšším súdom okolnosť, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu, sa nepreukázala, a preto ani neprichádzalo do úvahy rozhodovať o námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 z tohto pohľadu.

Za daného skutkového stavu nemožno súhlasiť so sťažovateľom v tom, že nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 zakladal dôvod na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd pri rešpektovaní vysloveného právneho názoru ústavného súdu svojím rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 vydaným následne po náleze ústavného súdu legitímne nastolil skutkovú otázku, či zodpovedá pravde, že sťažovateľ namietal v rámci daňovej kontroly zaujatosť všetkých zamestnancov daňového úradu, pretože iba po bezpečnom preukázaní tejto okolnosti by bolo možné záväzné právne závery ústavného súdu aplikovať. Ako je z listinných dôkazov zrejmé, námietka zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu zo strany sťažovateľa nebola preukázaná, a preto daňové riaditeľstvo nevidelo ani dôvod, aby o námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 ďalej konalo a vyslovilo sa k nemu vo forme rozhodnutia.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že pokiaľ z listinných dôkazov vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa má byť o námietke znova konané a rozhodované, nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ využil zákonný prostriedok na dosiahnutie toho, aby daňové

riadiťstvo znova konalo a rozhodlo. Ústavný súd tým má na mysli žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Možno dospieť k záveru, že v konečnom dôsledku vo svetle výsledkov následného dokazovania vykonaného v rámci správneho konania po náleze ústavného súdu nebola potvrdená podstata sťažnosti, teda to tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého daňová kontrola prebehla nezákonným spôsobom tým, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu nebolo rozhodnuté a bez takéhoto rozhodnutia vykonávali daňovú kontrolu zamestnanci iného daňového úradu. Preto ani nebolo možné aplikovať na vec právne závery ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014